

Az 1952-ben érettségizett IV. A és B osztály**Királyhelmetől Pozsonyig itt verődtünk össze**

Ilyenek voltunk 1952-ben...

A Komáromi Magyar Gimnázium 1950-ben nyitotta meg újból kapuit, hogy a második világháború, majd az azt követő évek jogfosztottsága és hányattatásai után végre anyanyelvünkön tanulhassunk szülőföldünkön. Addig közülünk sokan országhatáron átszökve, majd kollektív útlevéllel Magyarország különböző iskoláiban tanultak. Sokunk szülei ugyanis nem kaptak csehszlovák állampolgárságot, s a kitelepítendők listáján szerepeltek, vagy Csehszlovákia deportálták őket. Néhányan szlovák iskolából léptek át hozzánk, s voltak közöttünk olyanok is, akik pár év kihagyása után az itt, Komáromban elsőként megnyílt magyar középiskolában folytatták tanulmányaikat. Mi tehát nagyon különböző iskolákból és vidékekről – Királyhelmetől Pozsonyig – verődtünk össze. S bár aránylag kevés időt, két évet töltöttünk együtt, mégis összetartó közösséget alkottunk. Ezt az is bizonyítja, hogy mi, 47-en még a tablón is együtt szerepelünk. A két osztály tanulói – igen kevés kivétellel – az ötvenes évek nehézségei, a káderezések, politikai és vallási zaklatások ellenére is ragaszkodtunk és mind a mai napig ragaszkodunk egymáshoz.

Ezek is mi voltunk - 1951. május 1-jén

Az 1952-ben végzett 47 rendes és két magántanulóból (tudomásunk szerint) sajnos, már 18-an nincsenek közöttünk; a többiek szívesen jártak el a találkozókra, már akiket betegség vagy komoly ok nem tartott vissza. De még ők is hírt adtak magukról. Sőt két olyan egykori diáktársunk is – Benkő Ede és dr. Takács András koreográfus és neves néptáncgyűjtő, aki majd két évet együtt járt velünk, de az érettségit már más iskolában szerezte meg –, nagy örömről, csatlakozott hozzánk a találkozókra.

Úgy érezzük, hogy a rövid (kétéves) tanulmányi idő, ifjúságunk szép emlékei, a síkirándulás, a nyári építőtáborok, a gimnázium táncsoportjának fellépése a martosi lakodalmassal a pozsonyi vár szabadtéri színpadán 1952-ben, a gimnázium szellemisége, amelyet még az ötvenes években sem lehetett száműzni, mert még az épület falai is sugározták, összekovácsoltak bennünket. A tanárainktól meg az egymástól tanultak pedig segítettek bennünket későbbi emberi magatartásunk kialakításában, nemzeti hovatartozásunk tudatának erősítésében.

... és 50 év múlva

Az egykori osztályfőnökök: Tomaschek Mária (A) meg Szolár István (B) – és tanáraink közül számosan már elköltöztek az élők sorából. Iskolánkra, tanárainkra hálás szeretettel emlékezünk. S hogy az itt töltött két esztendő hasznos volt életünkben, mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy a 47 volt diákból 22 pedagógus, 12 mérnök, 2 orvos, 2 állatorvos, 7 tisztviselő és egy jogász lett. S mint tanítók, tanárok, közgazdászok, vegyész-, gépész-, villamos-, építő- és építészmérnökök becsülettel végezték munkájukat: s szerkesztőként, múzeumi igazgatóként, egyetemi tanárként, főmérnökként, vállalatvezetőként és vállalkozóként is megállták helyüket minden poszton, ahová a sorsuk állította őket. ✱

JLI